І знов весна.
І знову все так само...
Високовольтні струни, гул мостів...
Печаль глибока, як могила мами,
І тихий сон – мов голос у воді.

Твоїм волоссям даль моя прошита.
Тече по шаблі вітер золотий.
І чайки крик, і океан, і жито...
Лиш я і ти...

Громи підземні і небесна тиша.
Лиш чути райських яблунь передзвін,
Які колись, ліричні ми, залишили
У час цвітінь.

Й полин цвіте, немов зоря поетова.
У небі Місяць – хліб на рушнику...

А знов весна...
Цілуємось в наметові.
Слова, як рибу, кутаєм в ріку.

І ждем плодів... і спокоту, і спокою...
Весна ж, як грішна молодість, мине.

І ми підемо білою дорогою...
І там заснем...